

Az orvosság

Amikor Egérke meghült és ágynak esett, a barátai mind meglátogatták. Hörcsög megsimogatta a homlokát, érezte, magas láza van. Kabóca mindenről megfélelkezve rohant orvosért.

Az orvos hosszasan vizsgálta a beteget, fejét csóválta, majd fölírta a gyógyszert s elköszönt.

– Meg kell mondanom az igazat – mondta Hörcsögnek, aki a kapuig kísérte –, nem sok reményt látok a gyógyulásra.

– De hát semmit sem tehetünk? – kérdezte kétségbeesve Hörcsög.

– Semmit. Van ugyan egy olyan orvosság, ami meggyógyíthatná kis betegünket. Kígyóméregből készült, de lehetetlen megszerezni, mert kígyók őrzik hét lakat alatt a Nagy Mocsárnál.

Hörcsög másképp gondolta. „Ha valamit nagyon akarunk, elérhetjük. Egérkének meg kell gyógyulnia!”

– Halaszthatatlan dolgom akadt – mondta a többieknek, és rájuk bízta Egérkét. „Sietnem kell!” – biztatta magát. „Egyetlen fontos dolog van most a világon, hogy Egérke meggyógyuljon és ezért nekem mindent meg kell tennem!”

Perc pihenőt sem engedélyezett magának. Hosszú az út a Nagy Mocsárig. Egy patakon kellett átkelnie. A patakon túl kukoricás terpeszkedett. A kardként suhogó levelek között nehezen haladt előre. A leáldozó nap fényében mintha lángra gyúltak volna az erdők. Hörcsög szaporán rőtta lépteit. Amikor megvirradt, már túl volt a kukoricáson. Érezte a Nagy Mocsár fojtogató szagát, hallotta a varangyok vartyogását, a kígyók sziszegését. Szemernyi félelmet sem érzett.

– Szszszszsz! Betolakodó! – szisszent fel egyikük és megindult Hörcsög felé. A többiek a nyomában.

– Hagyjátok! – kiáltott ekkor valaki. A fején aranykorona fénylett. Szüszöngé volt, a kígyókirály lánya. – Dolgom van vele – mondta, majd Hörcsöghöz fordult: – Mit akarsz te itt, furcsa idegen? Talán meguntad az életedet vagy eltévedtél?

– Sem egyik, sem másik – mondta Hörcsög. – Abból a kígyóméregből készült orvosságból akarok egy cseppet, amely minden betegségből kigyógyít.

– Nem akarsz te túl sokat? Ha a pusztá életedért könyörögnél, megértenélek.

– Szükségem van az orvosságra, mert anélkül meghal a barátom!

– Hát ennyire szereted a barátodat?

Hörcsög bólintott.

– Nekem adnád érte a bundádat is?

– Akár az életemet is! Az orvosság egyetlen cseppjéért.

– Jól van – mondta Szüszöngé. – Megkapod, amit kívánsz, te pedig nekem adod a bundádat, én akarok lenni a legszebb kígyókirálylány a földkerekségen! Szébb akarok lenni és szébb is leszek, mint az emberek lányai! Hanem, ha észreveszi az apám, mi történt, halállal kell lakolnod. Így is áll az alku?

– Igen – mondta Hörcsög.

Szüszöngé eltűnt, majd egy kis idő múlva újra megjelent, szájában kis üvegcsével.

– Itt van, amit akartál, most te következel!

Hörcsög lerőta az adósságot, odaadta a bundáját Szüszöngének. Gyámoltalannak érezte magát a bundája nélkül, de nem bántódott sokat. Markában a kincset érő orvossággal elindult hazafelé. Alig tett azonban néhány lépést, amikor hangokat hallott a háta mögött. Megérezte, baj van. Kétségbeesve nézett szét, hová rejthetné az üvegcsét. Megpillantotta a pacsirtát, akkor készült fölszállni éppen.

– Pacsirta! Elvinnéd ezt az üvegcsét Egérkének?

– Elviszem, hogyan vinném.

- De nagyon vigyázz rá, Egérke élete múlik rajta.
- Biztos lehetsz benne, hogy megkapja Egérke – mondta a pacsirta, és csőrébe kapva az üvegcsét, elrepült.

Hörcsögöt ekkor már seregnyi kígyó vette körül. Hiába, mert az orvosságot már nem vehették el tőle. Megnyugodva látta apró ponttá zsugorodni feje fölött a pacsirtát, aki elviszi Egérkének az orvosságot. Egérke meggyógyul, meg kell gyógyulnia. Egy üvegcsé fogja őt emlékeztetni rá. Ezért, amikor a kígyók elől futásnak eredt, nem volt benne félelem, s amikor egy idő után ereje elhagyta, s a földre rogyott és lecsukódó szemhéja mögött eltűnt az ég meg a mező, nem szomorú volt, csöndes meglepedettség töltötte el, mint nyári estéken, ha aludni tért, és tudta, hogy nem sokára valami szépet álmodik.